

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

20. KVĚTNA 2018

Z obsahu:

Křest - pramen života
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 2. května 2018
- strana 2 -

Svatý Kryštof
Magallanes Jara
Libor Rösner
- strana 4 -

Sedm darů
Ducha Svatého
(2 - dokončení)
P. Markus Christoph
- strana 6 -

„Staň se hostií!“
- strana 8 -

Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (7)
Saverio Gaeta
- strana 10 -

Don Gobbi * Život a dílo
Úryvek z nově vydané
knihy o zakladateli
Mariánského
kněžského hnutí
- strana 11 -

Památka Panny Marie,
Matky církve
- strana 13 -

Křest – pramen života (Mt 3,16)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
2. května 2018, náměstí Sv. Petra v Římě

Draží bratři a sestry, dobrý den! V další reflexi o křtu bych se dnes chtěl zastavit u hlavních obřadů, které se konají u křtítelnice. Uvažujme nejprve o *vodě*, nad níž se vyzývá Duch Svátý, aby měla moc obrodit a obnovit (srov. Jan 3,5 a Tit 3,5). Voda je nositelkou života a blahobytu, zatímco její nedostatek vede ke zmaru, jako se to děje v poušti; voda však může také zapříčinit smrt, když pohltí do svého proudu nebo všechno zaplaví; voda nakonec umí omývat, očišťovat a vypírat.

Na základě tohoto přirozeného symbolismu, který je všeobecně uznáván, po-

pisuje Bible Boží zásahy a zaslíbení skrze znamení vody. Moc odpustit hříchy však nespočívá ve vodě samotné, jak vysvětloval svatý Ambrož nově pokřtěným: „Vodu jsi viděl, ale ne každá voda uzdravuje, nýbrž taková, která má Kristovu milost. [...] Voda je činná, ale Duch Svátý působí.“ (*De sacramentis* 1,15)

Církev proto vyzývá nad vodou Ducha Svatého, „aby všichni, kdo budou ve křtu spolu s Kristem pohřbeni, ve křtu s ním tak vstali ze smrti k životu“ (*Křestní obřady malých dětí*, 54). Modlitba svěcení se obrací k Bohu, který učinil vodu, jež

„naznačuje náš křest“, a zmiňuje hlavní biblické předobrazy: Duch se na počátku vznášel nad vodami a vložil do vody život (srov. Gn 1,1–2), v přívalcích potopy zničil hřích a započal nový život (srov. Gn 7,6–8,22) a přechodem přes Rudé moře vysvobodil potomky Abraháma z otroctví (srov. Ex 14,15–31); připomíná se Ježíšův křest v Jordánu (srov. Mt 3,13–17), krev a voda, jež vytryskly z jeho boku (srov. Jan 19,31–37), a poslání učedníků křtít všechny národy ve jménu Trojice (srov. Mt 28,19). Mocí tohoto upamování je Bůh žádán, aby seslal do křtítelnice milost Krista, který zemřel a vstal z mrtvých (srov. *Křestní obřady malých dětí*, 54). Tak je tato voda proměněna a má v sobě moc Ducha Svatého. A touto

Pokračování na str. 5

My, kteří jsme uvěřili, že Ježíš se vtělil, trpěl na kříži a vstal z mrtvých, jsme při křtu a při biřmování přijali zároveň na sebe závazek hlásat velké Boží skutky. Je to jedna z výzev dnešní svatodušní neděle, abychom se podívali do hlubin svého srdce a pod drobnohledem Boží moudrosti prozkoumali, zda se naše víra skutečně realizuje v praxi, navenek. Jakýkoliv nálezk, že tomu tak není, svědčí o tom, že je načase ve vztahu k Trojedinému Bohu něco změnit. Učinně proto vše, abychom zjistili pravý stav naší víry a z ní vycházejících skutků, a to z posvátné bázně před Hospodinem, jež je počátkem moudrosti. Konečně, k takové hloubkové reflexi nás vede zodpovědnost spolupracovat s dary Ducha Svatého, jejichž plnost jsme obdrželi ve svátosti biřmování. (str. 6–7)

Zaposloucháme-li se pozorně do dnešního druhého čtení z Pavlova listu Galaťanům, zjistíme, že podle plodů ve svém životě snadno poznáme, odkud pocházejí, kde je náš strom života momentálně zakořeněn. Rozhodně neplytvějme svým pozemským časem a otevřeme se dokořán působení Ducha Svatého, který zkoumá a zná hlubiny našeho srdce! Vždyť jsme zde na zemi jen chvíli, nevíme dne ani hodiny. A jediné, co si z tohoto světa vezmeme na věčnost, je buď spása naší duše, nebo její zavržení...

Editorial

Kéž nás posílí, jak mimořádné ovoce Ducha Svatého nacházíme u těch, kdo s láskou trpí pro Ježíše Krista a obětují mu zcela beze zbytku svůj život. Zvláště jde-li o kněze, září Boží sláva neskonale krásou. Ať už to byl v minulosti např. sv. Kryštof Magallanes Jara a jeho spolumučedníci mexické revoluce (str. 4–5), či náš živý současník P. Filip M. Antonín Stajner (str. 8–9). On je živoucím důkazem, že zde na zemi se nedá milovat bez utrpení. Láska nemůže jinak... A pak, je-li utrpení tak velké, že přesahuje životní lidské síly, nezbyvá než čerpat ze ctnosti pokory, jež člověka přibližuje a připodobňuje Ježíši Kristu, který položil život za spásu všech lidí a který si nechal otřít tvář rouškou Veroničinou.

Komplexnější obraz úzkého spojení Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze, s jeho zasvěcenými lidskými syny – kněžími – získáme nahlédnutím do života před pár lety zesnulého zakladatele Mariánského kněžského hnutí, Dona Gobbiho. (str. 11–12) Také on, „obyčejný“ kněz, se stal živým svědkem Boží lásky k nám lidem a nositelem důvěryplné úcty k Matce Boží, Panně Marii, Matce naší a Matce církve, jež nás vede k po-

korné spolupráci pro konečné vítězství jejího Neposkvrněného Srdce.

Slavíme-li v tomto týdnu slavnost Soslání Ducha Svatého, památku Panny Marie, Matky církve (na svatodušní pondělí) – letos poprvé (str. 13) – a následně svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze (ve čtvrtek), můžeme prožít tajemství dokonalé lásky Trojediného Boha, jehož budeme oslavovat zvláštním způsobem příští neděli. Vždyť Duch Svátý je Láska sama; v Ježíši obětujícím se na kříži a stále znovu při proměňování ve mši svaté se pak vyjadřuje láska Otce k nám lidem, jež skrze Pannu Marii mohla uskutečnit své dílo spásy. Bylo by velkou ztrátou nevyužít této příležitosti a neotevřít se Duchu Svatému, aby v nás obnovil lásku ke Stvořiteli, a neskrýt se pod ochranný plášť Panny Marie, který nám sama nabízí jako ochranu před veškerým zlem, před ďáblem.

Chceme-li, aby náš život svědčil o velkých skutcích Božích, není jiné cesty než cesty lásky, pokory a utrpení. A bez pomoci Ducha Svatého a Panny Marie jen stěží na této cestě vytrváme až do konce.

Příjd', Duchu Svátý, a proměň nás, veď nás blíže k Otcí! Ježíši, nauč nás milovat Boha a své bližní, jako Ty jsi miloval nás! Panno Maria, Matko církve, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Vydej se neprodleně na místo, kam všechny svolává ohlušující hukot víchru, ačkoliv na stromech se lístek nepohne. Čekají tě tam ještě větší překvapení. Shromáždí se tu četné zástupy z nejrůznějších národů a naslouchají prostým rybářům z Galileje, kteří k nim promlouvají ke každému z nich jeho vlastním jazykem. Udivují všechny nejen znalostí jazyků, ale také obdivuhodnou znalostí celého Písma. A kupodivu, právě ten

z nich, který propadl před obyčejnou služkou takovému strachu, že dokonce pod přísahou prohlásil, že Ježíše z Nazareta vůbec nezná, stojí tu před shromážděním několika tisíc lidí a pro všechny srozumitelně hlásá: „*Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste ukřižovali.*“ Máš pro to vysvětlení?

Stačí jen pomyslet, co všechno bychom museli podniknout, abychom sami naplánovali a uskutečnili tak velkolepou akci. Ale apoštolové tuto slavnost sami nijak nepřipravovali. Ještě před hodinou netušili, že k něčemu takovému dojde. Celá jejich příprava spočívala v tom, že devět dní *setrvali na modlitbách*, a to až do chvíle, kdy se naplnilo to, co Pán přislíbil: *Ukázaly se jazyky jako z ohně a všichni byli naplněni Duchem Svatým*. I všechno ostatní bylo jeho dílo: *všemu je naučil, všechno jim připomněl*⁽¹⁾, sám shromáždil velký zástup prvňáčků a připravil je tak, aby jejich slovo ochotně přijali a byli pokřtěni. Ten den se k nim přidá na tři tisíce lidí⁽²⁾.

Ale v tomto zástupu jsou i takoví, kteří nesdílejí všeobecné nadšení. Jejich sebevědomý postoj jim brání otevřít se jak úžasu, tak radosti. Nejsou to opravdoví nešťastníci? Jsou si tak jisti sebou, že myšlenku na změnu smýšlení, nebo dokonce obrácení si ani nepřipouštějí. Navíc se pokládají za dostatečně odborně fundované, ačkoliv jejich jednání tomu nenasvědčuje: spokojili se s naivním vysvětlením, aby nějak odbyli a ve vlastních očích znehodnotili mimořádnou událost, které se stali svědky.

Být svědkem zázraku samo o sobě k víře nepřivádí. Ale ani ty bys nedokázal po-

chopit, co se tu děje, kdyby se i s tebou nestala obdivuhodná proměna, kterou může způsobit jen stejná Moc, jaká organizuje tuto velkolepou letniční událost. Bez jejího osvětlení bys odsud odcházel bez užítka stejně jako „osvětlení“ skeptikové.

Vysvětlení hleděj u apoštola Pavla. To, co se odehrává v Jeruzalémě o prvních Letnicích, může se uskutečnit *jen pod vlivem Ducha Svatého*. Stojíš u zrození nového, nadpřirozeného organismu. Aby ti apoštol přiblížil jeho podstatu, používá výstižné přirovnání. Hovoří o *těle s mnoha údy*, které oživuje *jeden a tentýž Duch*, jehož Otec vylévá na svět, aby *obnovil tvář země*⁽³⁾.

V tom je podstata života podle božského řádu. Tento Boží Duch není magická nadlidská síla, kterou si člověk může podmanit a posluhovat si s ní podle své vůle ke svému prospěchu. Děje se tu něco zcela opačného: Duch Svatý si podmaňuje lidskou nemohoucnost, aby ji přetvořil na nástroj pro své divy. Cítíš se tím ohrožen a ptáš se, k čemu je ti tedy tvoje svoboda? Tvoje svoboda je dar, který ti umožňuje uvědoměle přijímat jeho božské vedení a všechny jeho dary tak, abys právě tím co nejdokonaleji oslavoval Boha. Tím, že se svobodně otevíráš a podřizuješ vedení Ducha Svatého, jeho dary tě uschopňují, abys byl v jeho Těle činný nikoliv podle své slabosti, ale podle jeho moci. On totiž ve všem působí jako oživující a řídicí síla celého Těla. Tvá opravdová velikost roste ve skutečnosti s tím, jak poznáváš a přiznáváš svou nemohoucnost a svobodně umožňuješ, aby si s ní posloužil všemohoucí Duch. Každé samostatné podnikání, všechny lidské nápady a osvětlené výmysly, které se vymykají božskému vedení Ducha Svatého, rovnají se v tomto mystickém Těle tomu, čemu říkáme zhoubné bujení, kterého se tolik bojíme.

Duch Boží uskutečňuje zde na zemi nejuspěšnější kolektivismus, který prosperuje právě tím, že nejdokonaleji rozvíjí každého jednotlivce. Do díla své tvůrčí činnosti a obdivuhodné obnovy zapojuje všechny údy Těla. Všechny rozmanité projevy Ducha jsou dány jednotlivcům k tomu, aby mohli být užiteční. Proto se ochotně odevzdej jeho vedení. Právě tam, kam

Neustávající Letnice

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Přijměte Ducha Svatého.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,1-11

Nastal den Letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení - Gal 5,16-25

(Bratři!) Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je

Dokončení na str. 9

Duch řídí tvoje kroky, připravil ti to nejlepší místo a nejlepší podmínky pro dílo, pro které si tě vyvolil a připravil. Právě pro stav, ke kterému tě povolává, nachystal ti všechnu potřebnou sílu, milosti i radost. Proto ukonči svou neustálou vnitřní samomluvu a začni naslouchat, ať konečně už *nemluvíš ty, ale Duch Svatý*⁽⁴⁾.

Nechť věčně trvá Hospodinova sláva, ať se těší Hospodin ze svého díla. Kéž se mu líbí má píseň: Má radost je v Hospodinu.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Jan 14,26; ⁽²⁾ srov. Sk 2,41;

⁽³⁾ srov. Ž 104,30; ⁽⁴⁾ srov. Mk 13,11;

⁽⁵⁾ Ž 104,31.34

Svatý Kryštof Magallanes Jara

Mexická revoluce je mnoha čtenářům Světla určitě známá nejen díky filmu „Cristiada“, případně díky románu Grahama Greena „Moc a sláva“, ale také díky článku v čísle Světla 12/2016. Tato historická událost, namířená v první řadě proti všemu, v čem pulsoval katolický duch, stála životy statisíců. Některým přisoudila církev svatá vznešený titul „mučedník pro víru“. Jedním z nich byl i velký ctitel Panny Marie Guadalupské – sv. Kryštof Magallanes Jara.

Narodil se 30. července 1869 v Totatiche ve státě Jalisco manželům Rafaelovi a Kláře Jarovým, kteří byli rolníky. Sám Kryštof (Cristobal) až do svých 19 let pásł dobytek. V tomto věku vstoupil do kněžského semináře v San José v Guadalajare a s dosažením třiceti let byl vysvěcen na kněze. První farností se mu stala jeho rodná Totatiche.

P. Kryštof oplýval horlivostí novokněze, jež ho neopustila ani v dalších letech kněžství. Bylo až s podivem, kolik toho dokázal zastat. Kromě samotné pastorace se zasloužil i o výstavbu škol, katechetických center, knihoven, stál u stavby vodní elektrárny, přehrady i tiskárny, v níž vydával noviny, jejichž prostřednictvím katechizoval (nejen) své ovečky. Pro indiánský kmene Huichol založil misijní stanici a své farníky z řad rolníků vedl ke spolupráci s lidmi z města v obchodních i jiných záležitostech. Podporoval všechny možné iniciativy vzešlé z lidu, jako byly třeba odbory či rolnické spolky, a dával jim katolický charakter. Bohulibé dílo by mohlo vzkvétat, kdyby ovšem...

... kdyby ovšem politická situace v zemi nenabyla zcela jiné podoby. A šlo bez nadsázky o podobu vpravdě až hororovou.

Druhdy katolická země počínajíc vyhlášením republiky v roce 1821 stále jistěji prosazovala antiklerikalismus, v jehož duchu postupně „obdarovávala“ své občany zákony usilujícími o podkopání křesťanského ducha státu, tedy i autority církve. Došlo to tak daleko, že v roce 1867 Vatikán s Mexikem přerušil diplomatické vztahy.

Svobodní zednáři v čele republiky pak nezůstali jen u zestátnění škol, zavedení civilního manželství či odluky církve od státu. V roce 1914 byly v Mexiku zavřeny z moci úřední všechny kněžské semináře. To byla ovšem jen předehra k hlavnímu tažení proti Nevěstě Kristově, v jehož

čele stanul od roku 1924 generál Plutarco Callés, zmocnivší se v tom roce vlády.

Tento svobodný zednář a ultralevicový politik se s oblibou tituloval jako „osobní nepřítel Boha“ či „antikrist“. Zahraniční misionáři a kněží byli na základě jeho rozhodnutí vyhnáni ze země, „osobní nepřítel Boha“ dále rozpustil řehole, církev

Svatý Kryštof Magallanes Jara

přišla o všechn majetek, včetně správy charitativních zařízení. Kněží byli zbaveni volebního či dědického práva, dokonce ani nesměli chodit na veřejnosti oblečení v klerikách. Životu nebezpečně se stalo vycházení do ulic i laickým věřícím, protože v některých státech Mexika se katolická víra dokonce dostala na index. Vězením či zastřelením se trestaly výuka náboženství, zpovídání nebo jen pozdrav „Adios“, tj. „S Bohem“. Páchání násilí na věřících bylo na denním pořádku, došlo k případům, že byly vystřeleny celé farnosti, když věřící opouštěli kostel po mši svaté. Zabíjení katolíků se stalo jakýmsi národním sportem všech nepřá-

tel církve, rekrutujících se z komunistických buněk ovládajících zemi. Počty zavražděných šly do statisíců, odhaduje se, že v Beránkově krvi vypralo doběla svůj šat až půl milionů jeho věrných, kteří namnoze umírali s výkřikem „*At žije Kristus Král!*“ na rtech. Teror, který Callés rozpoutal, si nikterak nezadal s tím Leninovým a později Stalinovým; však mu také ústava sovětského Ruska byla vzorem při tvorbě ústavy mexické. Protestující obyvatelé čekali obvinění z velezrady a smrtící kulka. „*Chytili jsme církev za krk, teď už jen zbývá ten krk zmáčknout a přidusit,*“ nechal se Callés slyšet. Dokonce se připravoval atentát na zázračný obraz Panny Marie Guadalupské, který měla zničit nastražená bomba. Callés ve svém veřejně proklamovaném boji s Bohem nebyl sám. Jeden z jeho ministrů dal svým synům jména Lenin, Satan a Lucifer...

V těchto vskutku až hrůzyplných poměrech jen ještě více vyniká statečný postoj našeho dnešního světce, P. Kryštofa Magallanese. Na úřední příkaz k uzavření seminářů v roce 1914 zareagoval neprodleně otevřením semináře soukromého (samozřejmě tajného), kde vzdělával 17 bohoslovců. Jeho trvání mělo jepiči život, špehům se totiž podařilo vypátrat existenci tohoto tajného semináře a úřady jej zapečetily. V době, kdy situace ještě nebyla tak vyhrocená, nestálo protizákonné počínání P. Kryštofa život. Proto mohl vzápětí otevřít další tajný seminář, ale ten měl týž osud jako onen první. Proto šel P. Kryštof na věc jinak a uchazeče o svátost kněžství vyučoval jednotlivě, soukromě, během návštěv u nich doma.

Jeho apoštolát mezi věřícími sestával ovšem i z běžné pastorace, sloužil tajně mše, zpovídal, křtil, oddával. A nebyl sám, stovky dalších nasazovaly své životy, aby hlásaly Krista. To trvalo několik let, která musela být nejen pro P. Kryštofa obrovským náporům na psychiku, ale zároveň i mocným posílením víry, kterou si uchoval navzdory represím a pronásledování.

V roce 1926 vypuklo v Mexiku povstání tzv. cristeros, známé právě z filmu *Cristiada*. „*Stát nám bere vše, naši kukuřici, naše pastviny i náš dobytek. A aby toho nebylo málo, chce, abychom žili jako zvířata, bez víry, bez Boha,*“ ozřejmoval důvody všeobecného vzbouření jeden z jeho vůd-

ců Jeromito Gutiérrez. Jinou cestu k ochraně víry, ba holých životů před sebou povstanci neviděli, veškeré jejich nenásilné pokusy selhaly. Ze zahraničí se pomoci dočkat nemohli, proti systematickému vyvražďování katolíků mexickými komunisty protestoval nahlas jenom Vatikán. „Nastal čas, abychom řekli non possumus. Byli bychom zločinci, kdybychom nadále tolerovali tento stav,“ psal například v encyklice *Acerba animi* papež Pius XI., zatímco soused Mexika, Spojené státy, vehementně se ohánějící demokracií, deklarovaly veřejně nezasahování do vnitřních záležitostí. Z řad episkopální církve v Pensylvánii pak do mexického prezidentského paláce přicházela ujištění o modlitbě za zdárné vypořádání se s utiskující katolickou církví...

Povstání pochopitelně přimělo „mexického Nerona“, jak se Callésovi též přezdívalo, ještě zostrit nenávistný boj vůči církvi, která byla v jeho očích viníkem všeho zla na zemi a hlavně v Mexiku. Z účasti na povstání byl a priori vinen každý kněz – už jen proto, že byl knězem. To byl i případ P. Kryštofa Magallanese.

Dne 21. května 1927 byl zatčen ozbrojenou bojůvkou během sloužení tajné mše svatě na jedné farmě. Byl uvržen do vězení v Colotlán, kde se setkal s několi-

Svatý otec vyzval v měsíci květnu k modlitbě růžence za mír v Sýrii a na celém světě

Dne 1. května se papež František vydal z Vatikánu do asi 20 kilometrů vzdálené poutní svatyně Divino Amore (Božské lásky), aby zde zahájil mariánský měsíc modlitbou růžence. Znamé poutní místo římské diecéze navštívil papež František poprvé. Cílem návštěvy, jak sám oznámil, byla „společná modlitba za mír v Sýrii a na celém světě. Všechny zvu, abychom se duchovně sjednotili a po celý měsíc kvě-

ten se modlili růžencem za mír,“ předal papež v neděli 29. dubna během své polední promluvy před Regina Caeli. Svátý otec se po příjezdu na místo odebral rovnou do původní mariánské svatyně, nepronesl kromě krátkého pozdravu přítomných žádnou promluvu a společně s věřícími recitoval modlitbu růžence.

Podle www.radiovaticana.cz

ka dalšími, jež okamžitě začal posilovat na duchu. Všechny vyzpovídal a udělil jim rozhřešení.

O čtyři dny později, tj. 25. května, byl bez soudu, jako ostatně téměř všichni mučedníci komunistického teroru v Mexiku, postaven před popravčí četu spolu s P. Augustinem Calocou Coftésem, jemuž těsně před exekucí pravil: „*Bud' klidný, synu, je to jen chvilka a po ní nás čeká nebe.*“ Pak se obrátil ke svým katům, odkázal jim to málo, co měl, a pronesl k nim tato slova: „*Umírám nevinný a ze srdce odpouštím těm, kdo mají na mé smrti podíl. Prosím Boha,*

aby má krev posloužila ke sjednocení mých mexických bratří.“ Pak už padly výstřely...

P. Kryštof Magallanes Jara byl 22. listopadu 1992 prohlášen papežem Janem Pavlem II. za blahoslaveného. Týmž papežem pak byl 21. května 2000 prohlášen za svatého – spolu s 21 dalšími kněžími a 3 laiky, kteří rovněž přišli o život během řádění „osobního nepřítele Boha“ ve středoamerickém Mexiku. A protože mnoho předpisů jím zavedených platilo formálně až do přelomu tisíciletí, byl Svátý otec při svých návštěvách Mexika formálně obžalován z nošení sutany...

Křest – pramen života – dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

vodou mající sílu Ducha Svatého křtíme lidi, dospělé i děti, všechny.

Po posvěcení vody je třeba disponovat srdce k přijetí křtu. To se děje *zřeknutím se satana a vyznáním víry*, dvěma úkony, které vzájemně úzce souvisejí. V míře, do jaké odmítám ponoukání ďábla, tedy toho, který rozděluje, jsem s to přitakat Bohu, který mne volá, abych se Mu připodobnil myšlením i skutky. Ďábel dělí, Bůh vždycky sjednocuje komunitu – lidi – ve svůj lid. Není možné se přimykát ke Kristu a klást si podmínky. Je třeba odloučit se od určitých pout, aby bylo možné opravdu se připoutat jinými. Bud' jsi zadobře s Bohem, nebo jsi zadobře s ďáblem. Zřeknutí se zlého a vyznání víry jdou tedy pospolu. Je třeba spálit za sebou mosty, obrátit se k nim zády, aby bylo možné vydat se novou Cestou, kterou je Kristus.

Odpověď na otázku – „Zříkáte se ducha zla, všeho, co působí a čím láká?“ – dává dotazovaný za sebe osobně: „Ano.“ A stejně tak vyznává víru církve: „Věřím.“ Já se zříkám a já věřím – to je základ křtu. Je to zodpovědná volba, která musí být tlumočena konkrétními gesty důvěry v Boha. Úkon víry předpokládá závazek, jehož vytrvalému naplňování v různých životních situacích a zkouškách pomáhá

samotný křest. Připomeňme si starobylou moudrost Izraele: „Synu, přicházíš-li sloužit Pánu, připrav se na pokušení.“ (Sir 2,1) A sílu k dobrému boji nám dává Duch Svátý.

Zřeknutí se hříchu, svodů zla a satana, původce a příčiny každého hříchu, a stvrzení víry v to, co věří církev, nejsou jednorázové úkony, omezené na okamžik křtu, nýbrž postoje, které provázejí veškerý růst a zrání křesťanského života.

Draží bratři a sestry, když se při vstupu do kostela dotýkáme rukou svěcené vody a děláme znamení kříže, myslíme s radostí a vděčností na křest, který jsme obdrželi, a tato voda nám jej připomíná, a obnovujeme svoje „Amen“ – „Jsem rád“, abychom žili pohrouženi v lásce Nejsvětější Trojice.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Sedm darů Ducha Svatého (2 - dokončení)

Síla: Odolávat v obtížích

Na dar rady navazuje v klasickém pořadí darů síla. Tak jako se moudrost a rozum vzájemně podmiňují a doplňují, tak tvoří rada a síla jednotu. Poznat pravý účel jednání – to je věc rady, to je jedna věc. Rozhodnutí změnit, a především: jemu zůstat trvale věrný – to je věc druhé. Dobrá předsevzetí nám zpravidla nechybí (dobrá předsevzetí předpokládají vždycky dobrou radu), ale často se změní. Proto vyžaduje dar rady vždycky doplnění darem síly. Síla znamená odolávat v obtížích. Když se rozhodneme pro dobré předsevzetí, pak potřebujeme nutnou sílu a vytrvalost, abychom zůstali věrní přijatému rozhodnutí vzhledem ke všem vyskytnuvším se obtížím. Obtíže mohou přicházet jak zvenčí, tak také zevnitř. Zvenčí je to chybějící podpora bližních nebo spolupracovníků, nedostatek uznání od přátel, nepředpokládané problémy všedních dnů. Vždycky to vyžaduje sílu, abychom zůstali věrní rozhodnutí, které jsme přijali skrze radu. Existují ale také překážky „zevnitř“: vlastní pohodlnost, ztráta odvahy, nejistota, chybějící odolnost. Také tady znamená síla odolávání v obtížích.

Dosud platil popis daru síly stejně jako pro ctnost síly (nebo statečnosti). Také u třetí základní ctnosti jde o to, jak odolávat obtížím a vnějšímu odporu, chceme-li zůstat věrní dobrému rozhodnutí. Ale zatímco ctnost síly je odkázána na lidské přemýšlení (totiž přemýšlení, jak dlouho je možné vydržet podle lidské úvahy, nebo pokud to má smysl), tady umožňuje dar síly zase božskou perspektivu.

Tomáš Akvinský vysvětluje: Míra statečnosti jako ctnosti je lidská síla, míra síly jako daru je Boží všemohoucnost.

Vzorovým příkladem pro dar síly je pro teology mučednictví, které je z lidského pohledu nesmyslné, nesnesitelné, nemožné. Z božského pohledu a z popudu Ducha Svatého je to možné, ba dokonce čestné: božská perspektiva, která ve všech situacích počítá se všemohoucností Boží (ne vždycky ve smyslu vysvobození z nebezpečí, nýbrž alespoň v daru síly nutné k trpělivému snášení), propůjčuje nadpři-

rozenou sílu odolávat obtížím, která přirozeně není vysvětlitelná.

Působivým příkladem takového druhu nadpřirozené síly je služebník Boží Matt Talbot (1856–1925), Ir známý v Dublinu jako pijan, který ještě v den výplaty propil svoji týdenní mzdu. Veden milostí Boží, učinil jednou v sobotu v roce 1884 ze dne na den slib úplné abstinence. A tím

Duch síly

se dostal na cestu svatosti. Síla znamená obstat v obtížích. Můžeme si představit, s jakými obtížemi musel Matt Talbot bojovat. Pohled z perspektivy Boží na všechny překážky – spojený s důvěrou ve všemohoucnost Prozřetelnosti – mu dal den za dnem vydržet.

Dar síly je důležitý také v našem všedním dnu: Věrnost víře v sekularizovaném světě vede stále znova do situací, kdy se setkáváme s neporozuměním a odporem pro praktikovanou víru, které nejsou přirozenými prostředky řešitelné. Předpokládají důvěru ve všemohoucnost Boží (respektive v božskou Prozřetelnost), aby se mohla další vytrvalost projevit jako smysluplná. „Mohu vše v Kristu, jenž mě posiluje.“ (Flp 4,13) Pavel mluví o nadpřirozené síle. O daru Ducha Svatého.

A právě tím se ukazuje přímé spojení daru síly s darem vědění.

Vědění: Skutečná hodnota vnímání světa

Vědění v obvyklém smyslu se dnes rozumí „úhrn poznatků a zkušeností, které se vztahují na oblast předmětů a jsou v odůvodněném vztahu“. Věda je zaměřena na to, aby pokud možno objektivně, jistě a rozsáhle shrnula vědění o nějakém předmětu. V protikladu k moudrosti – vědění o tom, co je důležité – je mož-

né vědění o každém předmětu. Geografie, ekonomika, sport – vědění v těchto oblastech nečiní moudrým, ale může být provozováno jako věda.

Jak pomáhá Duch Svatý ve vědě? Jsou katoličtí profesori lepšími vědci? Protože jsou vyzbrojeni darem vědění? Dary nás uschopňují, abychom sdíleli perspektivu Boží. Dar vědění nám dovoluje vidět svět z pohledu Božího. Vidět jej tak, jak On jej vidí. Poznávat, jaký význam mají věci z Božího pohledu, jaký smysl má stvořená skutečnost podle Božího plánu. Zkrátka pozorovat skutečnou hodnotu světa. Slunce není jenom horkou hvězdou, která ohřívá naše chladné planety, ale současně (a daleko důležitěji) je odrazem Boha, zdrojem veškerého tepla a všeho světla. (Proto byl po staletí oficiálním směrem modliteb směr na východ – směrem ke slunci, které zastupovalo Krista.) A voda není jenom chemická sloučenina H₂O, nýbrž současně zjevení milosti Boží jako prostředek všechno očišťující a dárce života. Stromy nás poučují o církvi (podobnosti o zrna hořčičném), obilí o podstatě dobrých činů a oheň o pekle. Dar vědění nám dává vidět věci tohoto světa tak, jak je vidí Bůh, poznat v nich smysl, který do nich Bůh vložil.

Duch vědění

Mistrem tohoto daru je svatý Bonaventura, který objevil prostě ve všech věcech tohoto světa poukaz k nadpřirozené skutečnosti a ohromující zobrazení Nejsvětější Trojice. Dar vědění se přitom neomezuje na to, aby objevoval duchovní smysl za stvořenými hmotnými věcmi. Také v průběhu dějin k nám Bůh mluvil a zjevoval se. Ignác z Loyoly vybral v 16. století dva svoje jezuity jako misionáře pro Indii. Protože druhý kandi-

dát se do dne odjezdu neuzdravil, musel zkrátka, lidsky viděno neplánovaně, zaskočit František Xaverský. Ten v tom viděl působení Boží (dar vědění) a vstoupil na loď. V Portugalsku onemocněl ten druhý bratr a František Xaverský jel dále sám do Indie a stal se největším misionářem v církevních dějinách. Dar vědění nám umožňuje pozorovat skutečnou hodnotu světa a jeho události.

Proč následuje dar vědění po daru síly? Jak jsme viděli, předešlý dar posuzuje vyskytující se obtíže s pohledem na všemohoucnost Boží. Všechna protivenství, která se staví do cesty dobrému rozhodnutí, jsou vždycky už zahrnuta v Prozřetelnosti Boží, a proto nám Bůh dává dar síly, abychom všechny obtíže překonali. Avšak vědění o Prozřetelnosti a všemohoucnosti Boží, které je vlastním kořenem síly, dává člověku pochopit hodnotu světa – přesně to vyjadřuje definice daru vědění: vnímat skutečnou hodnotu světa.

Zbožnost: Rodinné citění

U žádného daru není toto slovo tak zavádějící jako u daru zbožnosti, který reprodukuje latinské slovo *pietas*. *Pius* je ve smyslu ctností ten člověk, který svému otci prokazuje čest, jež mu náleží. A protože dle Tomáše „in maiori includitur minus“ – ve větším je zahrnuto to menší –, proto zahrnuje ctnost *pietas* zcela všeobecně správné chování člověka ve vztahu k jeho rodině, k jeho přátelům, k jeho dobrodincům, ano až k jeho vlasti.

Dar zbožnosti přenáší teď tento vztah zase na Boha. Bez darů Ducha Svatého bychom stáli proti Bohu jako svému Pánu a Stvořiteli: On nám vládne, udržuje nás v existenci, soudí nás. Že se na Něho díváme jako na svého Otce a jsme s Ním svázáni dětskou láskou, to zase daleko přesahuje naši přirozenost tvorů. Proto potřebujeme uschnout, mít účast na pohledu Božím. A toto působí právě dar *pietas*: Tak jako my podle přirozenosti a s dětskými pocity hledíme na svého pozemského otce a jsme spojeni se svojí pozemskou rodinou, tak nás uschnouje dar zbožnosti, abychom s dětským srdcem hleděli na Boha jako na svého Otce, neuctivali Ho jenom jako Stvořitele a Udržovatele, nýbrž jako milujícího Otce. Dar zbožnosti působí v tomto smyslu jako rodinné citění ve vztahu k Bohu.

Je pozoruhodné, že se to vztahuje také na všechny naše bližní. Protože darem zbožnosti uznáváme Boha za svého Otce, mění současně dar zbožnosti náš vztah k našim bližním. Tak nejsou už jenom bliž-

Duch zbožnosti

ními, nýbrž bratry, sestrami, sourozenci (nebo alespoň možnými sourozenci), spojenými v jedné velké rodině víry.

Zářivým příkladem takto chápaného daru zbožnosti je svatá Matka Tereza. Vidět v bližním Ježíše, a proto Ho milovat jako bratra. „Co jste udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste udělali.“ (Mt 25,40) Malému počtu světů se podařilo přenést tento nadpřirozený pohled na své bližní tak dobře jako Matce Tereze. Ona se maximálně otevřela daru zbožnosti.

Bázeň Boží: Tušení velikosti Boží

Posledním darem Ducha Svatého je bázeň Boží. Také ona se svým obsahem napojuje na předcházející dar. Zbožnost nám umožňuje pohled na všemohoucího Boha a současně milujícího Otce, tak jako Bůh sám ve svém Synu pohlíží na Otce. Tento dětský a rodinný vztah s Bohem, který nám umožňuje dar zbožnosti, skrývá pro nás křehké lidi stále nebezpečí, že budeme slepí pro Boží nekonečnou velikost a důstojnost. Jak lehce rozumíme špatně Bohu jako „milému Bohu“, jako „milému dědečkovi“ na nebesích! A proto potřebuje zbožnost doplnění bázní Boží: pocitem velikosti Boží.

Nikoliv na konci u tohoto daru jsou pro nás světci – všichni svatí – zářivé příklady. Neexistuje žádný svatý bez vědomí velikosti Boží. Zvláště krásným příkladem je bázeň Boží svatého faráře arského. O něm se říká, že jeho bázeň před Pánem byla tak veliká, že se ze všech sil snažil, aby se v kostele nepohyboval zády ke svatostánku, s vědo-

mím velikosti toho, kdo je zde přítomen. Jak může být bázeň Boží darem Ducha Svatého, když v listu Janově stojí psáno, že „v lásce není strachu; naopak, dokonalá láska strach zahání“ (1 Jan 4,18)? A v řeči na rozloučenou nazývá Ježíš své učedníky nikoliv otroky, nýbrž přáteli (srov. Jan 15,15)? Není v Novém zákoně skrze Ježíše Boží bázeň konečně překonána?

Krátká věta ze *Summy Theologiae* řeší zdánlivý rozpor mezi láskou a bázni: „Každá bázeň vyplývá z lásky; protože kdo se bojí, bojí se jenom protikladu toho, co miluje.“ Bázeň není jenom protikladem lásky, bázeň je spíše možná pro někoho, kdo upřímně miluje. Protože láska se bojí toho, aby nebyla oddělena od milovaného. Proto musí (!) dokonce každý, kdo upřímně miluje, být doprovázen bázni, že ztratí tuto lásku. Ne z otročké bázně před trestem, nýbrž bázní, že zarmoutí milovaného, že zraní svoji lásku. Tímto způsobem nebude bázeň Boží nikdy překonána láskou. Je sice pravda, že o co je větší láska, o to menší je strach z trestu; ale stejně tak

Duch bázně Boží

je pravda, že čím větší je láska, o to větší je vědomí nekonečné důstojnosti Boží, nekonečného rozdílu mezi jeho Majestátem a naší nedokonalostí. A proto je větší strach (před námi samými), abychom z naší strany nezranili lásku Boží.

Tím se uzavírá kruh darů Ducha Svatého, takže poslední vede zase k prvnímu: Teprve cit pro velikost Boží nám dává objektivní měřítko pro to, co je opravdu důležité v našem životě – co jsme našli jako definici moudrosti. To, co se zdůrazňuje na mnoha místech literatury o moudrosti Starého zákona, totiž že „bázeň před Hospodinem je počátkem moudrosti“ (např. Ž 111,10), dostává tímto způsobem obsahovou náplň.

*Z Der Fels 6/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

„Staň se hostií!“

Od Ježíše, nejvyššího Velekněze, se člověk učí, jak může být utrpení přetvořeno v lásku. Na takovéto „vysoké škole lásky“ intenzivně studuje 53letý český dominikánský terciář P. Filip Maria Antonín Stajner. Těžce nemocný kněz nemůže už 14 let sloužit mši svatou. Navzdory tomu je pro něho život nanejvýš cenným darem.

Když se v roce 2000 P. Filip dozvěděl o své nemoci, amyotrofické laterální skleróze (ALS), bylo mu pouhých 36 let. Při tomto nevléčitelném, smrtelném neurodegenerativním onemocnění centrální nervové soustavy mozek není schopen ovládat většinu svalů. P. Filipovi bylo jasné: Časem nebude moci nejen mluvit, ale ani polykat a jíst, dokonce ani samostatně dýchat a zůstane zcela paralyzován. Nakonec ho čeká smrt udušením. Jeho reakce na diagnózu však byla udivující: „Jako kněz jsem často přemýšlel o nemoci a smrti a často jsem o tom vyprávěl nemocným nebo umírajícím a jejich příbuzným, v kostele i na pohřbech. A když jsem se dozvěděl svoji diagnózu, prvním pocitem byla radost! Ano, radost, že Bůh shlédl na mne. Vždyť ne nadarmo se říká, že koho Bůh miluje, toho křížem navštěvuje.“

P. Filip při audienci u papeže Jana Pavla II. v roce 1997 v Castel Gandolfo

Zpočátku to P. Filip docela dobře zvládal i sám, avšak po necelém roce již téměř nedokázal chodit. Při poruchách rovnováhy, těžkostech s dýcháním a nespavostí si uvědomil, že potřebuje někoho, kdo by se o něho natrvalo dokázal postarat. V roce 2002 tedy poprosil o pomoc členku laického společenství Mariiny legie paní Jaromíru Machovcovou, kterou znal ze zpovědnice. A ona hned souhlasila. „Lé-

kaři mu nedávali víc než tři měsíce života. Tak jsem si ho, už víceméně umírajícího, vzala k sobě a snažila se pro něho vytvořit křesťanské prostředí. Aspoň tady se měl páter cítit jako doma a měl zároveň možnost být s farníky.“ Avšak díky neuvěřitelné životní síle nemocný kněz nezemřel. „V prvních letech si přesně nastudoval průběh nemoci a získal poznatky o svých tělesných funkcích,“ vypráví Jaromíra. „Do detailů mi popsal své duševní stavy a všechno, co se v důsledku nemoci děje v jeho těle. Dal mi jasné pokyny, co v které situaci je třeba dělat. Vlastně si mě za ta léta sám vyučil na ošetřovatelku.“

Vědomí, že nemoc mu časem zneemožní komunikaci, mu překáželo nejvíce. Ale přesto si dokázal poradit. Předvídavě vymyslel metodu na způsob „oční řeči“. Rozděлил abecedu do čtyř rádků, z nich mu dá ošetřovatelka nejprve na výběr, potom postupně ukazuje jednotlivá písmenka a P. Filip potvrdí svůj výběr mrknutím. Jaromíra tak postupně skládá písmena do slov a vět. Pro zdravotní péči platí čísla. Například pětka znamená výměnu polštáře pod hlavou, jiným číslem pacient žádá utřít sliny anebo natáhnout ruce. Jaromíra mu umí doslova a v pravém slova smyslu přání vyčíst přímo z očí a – jak P. Filip vděčně zdůrazňuje: „Při ošetřování je opatrná, mimořádně zkušená a skutečně vynalézavá.“

V roce 2005 se nemocný náhle začal dusit a v důsledku zástavy srdce nastala klinická smrt. Lékařům se ho však podařilo zachránit, napojili ho na plicní ventilátor a oživilo ho. Jaromíra si vzpomíná: „Na jednotce intenzivní péče jsem se ho zeptala: »Skutečně chcete pokračovat v životě i za těchto podmínek? Trvale napojený na ventilátor?« Očima mě vyrozuměl, že ano. Že se chce vrátit do domácího opatrování. To bylo pro mne rozhodující.“

Jaromíra, která se ráda a mnoho modlí, se vzdala své práce a od té doby se na plný úvazek, prakticky 24 hodin denně,

stará o P. Filipa. „Na páterovi je strhující jeho opravdovost. Takový život skutečně stojí zato žít! Nemoc ho naprosto překvapila, ale nenechal se jí převálcovat. Vidí, slyší a myslí úplně normálně; vnitřní orgány taktéž pracují. Jeho den se začíná většinou ráno o páté ranní hygienou a »snídaní« skrze sondu. O tom dokáže P. Filip i zažertovat: »Jaká je to výhoda, že mi »pečení holubi« vletí rovnou do žaludku.« A když mu to bolesti dovolí, pracuje, modlí se a čte často až do půlnoci.“

Ačkoli lékaři předpovídali P. Filipovi „rychlou smrt“ (nejpozději po roce a půl už zde na této zemi neměl být), přesto žije se svojí diagnózou již 17 let a za tu dobu neztratil nic ze svého humoru!

Navštěvují ho rodiče, sourozenci s rodinami, mnozí přátelé, kněží, lidé hledající radu a útěchu, lidé zblízka i zdaleka. Z vícera cizích jazyků P. Filip dokonce přeložil několik duchovních knih.⁽¹⁾ Oční komunikací diktoval jejich překlad Jaromíře. Poslední dva roky mu je při tvoření slov a vět nápomocný počítač. Očním zaměřením a mrknutím na vybrané písmenko velké klávesnice na monitoru může postupně „psát“ slova, která počítač nahlas čte. Takovým novým způsobem P. Filip „komponuje“ věty a e-maily.

„Nakolik sám nemohu kázat a sloužit mši svatou, velmi rád píšu kázání, která posílám přátelům a známým anebo je dávám na internet. Pokud se na mne obrátí lidé písemně, s radostí jim pomohu jako kněz a pastýř duší.“ – „Když k němu přijdou na návštěvu nemocní se svými vlastními problémy a vidí, jak on sám velmi trpí, tehdy často zcela zmlknou,“ doplňuje Jaromíra. „Během dne se mnoho modlí a ve volných chvílích poslouchá Nový zákon a životopisy svatých, které má nahrané na CD.“

V adventní době v roce 2017 byl P. Filip Maria Antonín Stajner – i přes špatný tělesný stav – ochoten odpovídat na několik otázek prostřednictvím e-mailového interview.

Když jste se dozvěděl o Vaší nemoci, reagoval jste radostně. To je obdivuhodné! Proč jsou pro Vás bolesti a nemoc důvodem k radosti?

P. Filip: Tady na zemi se nedá milovat bez utrpení. Přál jsem si milovat Boha z celého svého srdce a v nemoci jsem poznal vyslyšení svých modliteb.

Jaký význam má pro Vás, nemocného kněze, Pánova přítomnost? Co pro Vás znamená?

P. Filip: Nejstrašnější formou utrpení je opuštěnost. V pokoji mám vždy u sebe Nejsvětější svátost a denně do úst přijímám několik kapek předražené Kristovy Krve. Eucharistický Pán je smyslem celého mého života a mého kněžství.

Již 17 let jste připoután na lůžko. Jak žijete své kněžství?

P. Filip: Často si připomínám slova svého biskupa při kněžském svěcení: „*A ty sám se staň HOSTIÍ!*“ A tak se každý den modlím své „*Per ipsum, et cum ipso, et in ipso – Skrze Krista, s Kristem a v Kristu.*“ I když to nevyslovím nahlas.

Pochopil jste během těchto 17 let něco hlubšího pro Vaše kněžství?

P. Filip: Takovému utrpení se dá rozumět, jen pokud chápeme skutečnost „spoluvykoupení“ a to, že člověk může být „spoluvykupitelem spolu s Vykupitelem“. Ale i pro mne samotného je to velké tajemství víry. Proto se již 53 let učím pokoře a ještě jsem se to dostatečně dobře nenaučil. Říká se, že pýcha umírá až půl hodiny po naší smrti. Avšak nemoc a bezmocnost mohou velmi dobře využívat jako vysokou školu pokory, protože k tomu, aby se člověk nechal obsluhovat, je potřebná mnohem větší pokora než k tomu, aby sám sloužil.

Jakou roli má ve Vašem kněžském životě Panna Maria?

P. Filip: Pannu Marii miluji už od dětství, zvláště kvůli Fatimě. Již od studentských let ji uctívám pod titulem Spoluvykupitelka, a její roli spoluvykupitelky s Kristem

dnes chápu ještě mnohem lépe. Její misie spoluvykupitelky se mi objasňuje i díky mé ošetřovateli Jaromíře. Stará se o mne ve svém domě již více než 15 let; trpí spolu se mnou a se mnou obětuje moje utrpení; vnitřně i navenek. Nepřetržitě mi je k dispozici. Za celé ty roky neměla nikdy ani dovolenou, ani duchovní cvičení.

Co děláte, když jste fyzicky a duševně zcela na dně?

P. Filip: Vždy se modlím růženec. A když nejsem schopen modlit se, tehdy jen v duchu opakuji: „*Ježíši, miluji Tě. Maria, miluji Tě,*“ a v každé situaci se utěšuji: Dopustil to dobrotivý Bůh. Anebo myslím na slova sv. Pavla v listě Korintňanům (1 Kor 10,13): „*Bůh je věrný. On nedovolí zkoušet vás nad vaše síly, ale se zkouškou dá také schopnost, abyste mohli vydržet.*“

Nikdy jsem nežádal, aby odpojili přístroje. Ne, tak drzý věru nejsem, abych se sám svévolně chtěl postavit před Boží soud. Ale zda jsem si někdy přál, aby se už skončila tělesná a duševní utrpení? To věru ano!

Považujete za svůj úkol také plnění nějaké vnitřní misie, neviditelného apoštolátu?

P. Filip: Ovšem. Často během dne zvedá Jaromíra moji ruku k požehnání a mnoho se spolu modlíme. Mám velmi rád i tiché noční hodiny. Když toho moc nespím, hovořím v noci s Bohem a modle se putuji po celém světě. To mě těší.

Vnímáte Vaši bezmocnost, snášení a obětování všech bolestí, to, že jste vydán napospas trápení, jako součást Vašeho kněžského působení?

P. Filip: Samozřejmě! Ano! I když pocít absolutní závislosti na pomoci druhých se opravdu jen velmi těžce snaší. Ale láska těch, kdo se o mne starají, mi – našťastí – dodává jistotu.

Mám-li být upřímný, přání stát ještě jednou u oltáře, to bych věru měl! Kázat vlastními ústy a sloužit duším jako dobrý pastýř! Ale Ježíš Kristus je tím jediným, kdo rozhoduje o tom, jak mám sloužit. Celým svým srdcem mu říkám: Ano!

Řekl byste, prosím, našim čtenářům ještě nějaké slovíčko na závěr?

P. Filip: Všem čtenářům rád uděluji své kněžské požehnání.

P. Filip M. A. Stajner

S laskavým svolením P. Filipa z Vítězstvo Srdca 120/2018 přeložil -dd-

Poznámky:

⁽¹⁾ Také Matice cyrilometodějská s. r. o. vydala knihy, které P. Filip překládal, a to ještě v době před nemocí. Sem patří Sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu: *O pravé mariánské úctě*. Později, již v období nemoci, vyšly knihy italské mystičky Luisy Piccarety. [pozn. překl.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicství, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království.

Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi.

Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!

Evangelium - Jan 15,26-27; 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (7)

2. Zjevení (Šestá část)

Také Luciano Gatti⁽¹⁾ nedokázal zadržet své pocity, které zakoušel, a vyprávěl své zkušenosti přátelům a známým. K nim patřil i novinář Giulio Locatelli, který dne 31. května uveřejnil v novinách *Il Giornale d'Italia* zprávu o zjevení s názvem: „Protestantský pastor uvidí Pannu Marii a obrací se se svou rodinou ke katolictví“.

V článku mimo jiné psal:

„Víme, že Cornacchiola byl pastorem jedné sekty pro Řím a pro Lazio⁽²⁾ a že v sobě živil nenávisť až za hrob ke katolictví a k Panně Marii.“

Obdobné články vyšly současně v novinách *Il Messaggero* („Panna Maria se měla zjevit v jedné jeskyni v Tre Fontane“) a *L'Ora d'Italia* („Panna Maria se zjevuje v jedné jeskyni protestantskému pastoruvi a jeho dětem“).

I z tohoto důvodu byla reakce z protestantské strany velmi tvrdá. V časopise *Unione Evangelica* v následujícím červenci tak stálo:

„Dnes v Římě v jeskyni zázraku v Tre Fontane vystupuje jeden bývalý protestant, který se vrací k tomu, co vyvracel, a posluhuje skvěle tomu, aby se o tom psalo v novinách a aby se ke kameni, na němž se mu měla zjevit Panna Marie, sbíhal slávu provolávající a pověřený dav.“

A ve všech případech se objevila jasná stanoviska ohledně touhy zabít papeže, kterou Cornacchiola v minulosti dal najevo. V lednu 1950 tak adventistický pastor Giuseppe Cupertino napíše:

„Adventistická církev, jak ji známe, se neshoduje s katolickou církví v dogmatických a naukových otázkách. Bylo by však násilím na čisté pravdě snažit se o to, aby se věřilo tomu, že plány nově obráceného⁽³⁾ byly podníceny během jeho jedenapůlročního pobytu v adventistické církvi.“

Vzrušené polemiky se také následně objevily na politické scéně, neboť v roce 1948 probíhalo prudké soupeření mezi Křesťanskou demokracií a levicovou Lidovou frontou kvůli k volbám dne 18. dubna. Následujícího 20. července tak socialistický deník *Avanti!* informoval své čtenáře:

„18. duben přešel, důvěřivý lid volil Křesťanskou demokracii, a tak jsou postupně demobilizovány Madony a svatí, kteří mohou konečně odpočívat a nejsou již nuceni k tomu, aby ve službě volbám pohybovali očima a různými údy. Nyní, když je utišena žízeň našich klerikálů po moci, se odmítání zjevení v jeskyni v Tre Fontane zdá být přinejmenším něčím opožděným.“

To přinutilo jinak rozvážný deník Svätého stolce *L'Osservatore Romano*, aby dne 22. července poněkud sarkasticky reagoval, že *Avanti!*:

„By se mohl ušetřit tohoto nového a ne nezbytného důkazu svého způsobu uvádět lehkomyšlně zprávy, jen když mu postačí k zámince, aby se dotkl církevní autority, kdyby se lépe informoval a dozvěděl se, že jeskyně v Tre Fontane, třebaže byla opatřena mřížkou, nebyla ve skutečnosti uzavřena.“

Za rok a něco po zjevení, dne 8. září 1948 (o svátku narození Panny Marie), nechal Cornacchiola umístit v jeskyni pamět-

ní kámen se slovy velmi zaníceného tónu, kde se podepsal jako „nejmenší ze všech vás, kdo to čtete“.⁽⁴⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente:*

Il segreto delle Tre Fontane“

(Milano: Adriano Salani, 2016)

vybral a přeložil

fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Dne 23. května 1947 se Bruno Cornacchiola a don Mario Sfoggia z farnosti Všechných vypravili k jeskyni v Tre Fontane, aby se zde modlili růženec. Během modlitby se Cornacchiolovi zjevila Panna Maria a po svém odchodu zanechala v jeskyni vůni, kterou cítili oba. Cítil ji také Luciano Gatti, mladík, kterému kněz pomáhal k jeho konverzi a jenž na místo dorazil později. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Lazio je středoitalský kraj s městem Římem ve svém středu. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Tj. Cornacchioly. [pozn. autora]

⁽⁴⁾ Až dne 3. října 1986 během konverzace se svými stoupenci zveřejnil, že text mu nadiktovala Panna Maria od Zjevení: „Nejdražší bratří, sem do této jeskyně, brlohu hřichu, jsem přišel já, hříšník, abych se zde, osedlán na koni svého ega a nevědomosti, připravoval na útok proti dogmatu, které Matka církev definovala: Neposkvřněnému početí. Avšak ona sama přišla a shodila mě z tohoto koně do prachu. Byla ke mně milosrdná, mateřsky se mnou hovořila a řekla mi: »Ty mě pronásleduješ, nyní již dost!« Od té chvíle vstoupil do mě Ježíš: Cesta, Pravda a Život. Panenská Matka mi ve své nekonečné dobrotě ukázala cestu spásy; a já jsem ihned opustil cestu ztracení, kterou je svět se svými falešnými ideologiemi. Ukázala mi pravdu; a já jsem opustil lež: protestantství (na počátku osmdesátých let bylo podle pravidel toho, co bylo „církevně korektní“, toto poslední slovo nahrazeno slovem „neposlušnost“ – poznámka autora). Ukázala mi život, protože já, třebaže jsem žil, byl jsem mrtvý; a nyní, když jsem mrtvý světu, žiji pravým životem v pravdě evangelia a pod vedením Matky církve. Jako panenská Matka svou svatou přítomností proměnila tuto jeskyni z místa hřichu v místo pokoje, modlitby a pokání, učíme i my, abychom tím, že se k ní přiblížíme, a tak půjdeme k Bohu, mohli být proměněni z nehodných příbytků v příbytky pro Ducha Svätého. Bojme se Boha a pokořme se před jeho tváří. Tak a tímto způsobem budeme moci zvítězit nad sebou samými. A uskutečňovat v nás jeho vůli: být svatými, jak on je svatý. Ať žije Ježíš! Ať žije Maria! Ať žije papež!“

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti, můj Syn, který je světlo lásky, všechno, co konal a koná, dělá z lásky. Tak i vy, děti moje, když žijete v lásce a máte rádi svoje bližní, plňte vůli mého Syna. Apoštolové mojí lásky, učíte se malými, svá čistá srdce otevřete mému Synu, aby mohl působit skrze vás. S pomocí víry se naplníte láskou. Ale, děti moje, nezapomeňte, že je Eucharistie srdcem víry. Je to můj Syn, který vás sytí svým Tělem a posiluje svojí Krví. Je to zázrak lásky: můj Syn, který stále znovu přichází, živý, aby oživil duše. Děti moje, žijte v lásce, plňte vůli mého Syna a On žije ve vás. Děti moje, moje mateřská touha je, abyste ho milovaly stále více, protože On vás volá svojí láskou, daruje vám lásku, abyste ji vy šířily všem kolem sebe. Skrze jeho lásku jsem jako matka s vámi, abych vám říkala slova lásky a naděje, abych vám říkala věčná slova vítězí nad časem a smrtí, abych vás pozvala, abyste mi byly apoštolové lásky. Děkuji vám.“

2. května 2018

Don Gobbi * Život a dílo

Úryvek z nově vydané knihy o zakladateli Mariánského kněžského hnutí

ců po těch úplně nejprvnějších modlitebních setkáních, Don Stefano rozhodl změnit název, protože už existovalo sdružení

s tímto názvem, které se vztahovalo hlavně k nemocným kněžím, bylo známější a upevněné. V *Okružním listu* č. 2 Don Stefano oznámil, že tato malá skupina se bude nazývat *Mariánské kněžské hnutí*.

Ti tři kněží z prvního jádra, ke kterým se krok za krokem připojovali jiní, udělali závazek, že společně stráví jeden den v měsíci, obvykle ve farnosti v Gera Lario u dona Luigiho. Modlili se rozjímavý růženec, sdíleli úvahy o Panně Marii a vyměňovali si názory.

Don Stefano, který se ukázal jako skvělý organizátor, aby rozšířil pozvání k této iniciativě, požádal a obdržel dovolu, že může učinit oznámení přímo v *L'Osservatore Romano*, a tak se 15. prosince 1972 objevila v deníku Svatého stolce krátká výzva, ve které byli zváni kněží, kteří by potenciálně měli zájem být součástí nového modlitebního, zcela mariánského hnutí, nazvaného *Mariánské kněžské hnutí*.

Byla to účinná nabídka: od oné chvíle začaly přicházet první dopisy se žádostí o přijetí. Sám Don Stefano bude psát v časopisu *Mariánská kultura*, dvouměsíčníku tištěném v Římě a rozšiřovaném na národní úrovni: „Přicházejí dopisy kněží ze všech částí Itálie, znamená, že *Hnutí* bylo duchovně očekáváno a že dnes odpovídá zvláště požadavku mnoha kněží. Jeho účelem je skutečně odpovědět na dnešní krizi kněžstva: při úsilí překonat obtíž vlastní totožnosti svědectvím věrnosti posvátnému rozměru našeho povolání, které z nás činí »Boží muže«, a »ty, kteří jsou odloučení od světa«... Při vnitřním překonání každé formy kritiky a sporu, s plným modlitebním a láskyplným spojením s papežem a s hierarchií a pevným přílnutím ke všem jeho naučným směrnicím, při každodenní věrnosti k závazkům přijatým posvátným svěcením, zvláště k závazku celibátu jako prostředku, abychom se více připodobnili Kristu a abychom se stali více připravenými k lásce. Konečně při úsilí živit více ducha modlitby, ve shodě s poselstvím z Fatimy, které zve k modlitbě a pokání.“⁽¹⁾

Článek pokračoval a uváděl jména kněží z Pisy, Taranta, Reggio Emilia, Maceraty atd., kteří děkovali novému hnutí,

Kapitola 6

STALO SE VE FATIMĚ

„*Panování Boha je všechno podrženo, také Panna Maria.
Panování Panny Marie je všechno podrženo, také Bůh.*“
(Svatý Anselm)

Fatima

Jsme v roce 1972. Don Stefano měl doprovázet jednu z paolínských poutí do Fatimy.

Dříve než odjel, přišli ho navštívit dva kněží, kteří byli jeho známí, aby se doporučili do jeho modliteb. Mohli bychom říci, že z této žádosti vzalo svůj počátek *Hnutí*: dva kněží v obtížích, dva hlasy, které křičely k Bohu. Svěřili se, že jsou v krizi... v těch letech po koncilu bylo mnoho společenských sporů, tolik kněží se cítilo pobloudilými a zmatenými a byla mnohá zběhnutí. Don Stefano přijal žádost, a když se ve Fatimě nacházel na místě Zjevení, právě zatímco se modlil za tyto dva kněze, náhle uvnitř sebe uslyšel jasně slova. Vnitřní hlas mu říkal, že oni kněží ve skutečnosti nejsou sami, ale že „tolik jejich synů“ se nachází v téže situaci. Tak se rodilo přesně v oné chvíli, z iniciativy Matky Boží, *Mariánské kněžské hnutí*.

Bylo 8. května, svátek Madony z Pompejí. Don Stefano neřekl nikomu to, co se mu zdálo, že slyšel, domníval se, že by se snad bylo mohlo jednat o vlastní představitost.

Ale znovu myslel na onu zvláštní (cizí) vnitřní promluvu, tak náhlou, nečekanou... Mohla by být autentická... pochybnost zůstávala. Na zpáteční cestě tedy žádal pokorně o znamení: aby mohl do roka sloužit mši ve Svaté zemi, přesněji v bazilice Zvěstování v Nazaretě. Spíše nedvojznačné, jasné, viditelné znamení.

Nuže, toto se uskutečnilo bezprostředně a přesně do písmene: Když se vrátil do Milána, bylo mu představenými určeno vedení poutě do Svaté země právě v tentýž měsíc – v květnu! Jasná odpověď, ihned uspokojená žádost o znamení do všech de-

tailů. Byl z toho šťastný, a když se nacházel 27. května na místě, kde nastalo Vtělení Slova, aby slavil Eucharistii, pouhé tři týdny po první vnitřní řeči ve Fatimě, pomyslel si, že to, co se stalo, nemohlo být plodem jeho představitosti.

Ale Don Stefano samozřejmě nebyl okamžitě přesvědčen, že to, co se mu dělo, nepřichází samo od sebe. Občas se také následně ptal, zda si všechno nevymyslel, a hledal tolikrát potvrzení, že mu Panna Maria potom vyčítala, že by měl více důvěřovat.

První malé semeno

Když se vrátil do Itálie ze země Páně, cítil Don Stefano potřebu, aby s někým mluvil, a svěřil se pomocnému biskupovi z Coma, Mons. Teresiovi Ferraronimu (1913–2007). Prelát nechtěl vynést úsudek o vnitřních promluvách, ale zjevně se ho událost dotkla; snad také on cítil potřebu něčeho silného, mariánského v oněch letech po koncilu, kdy mluvit o Panně Marii se zdálo být věci vyšlou z módy, vhodnou pro zbožné stařenky. Rozhodl se, že založí malou modlitební skupinu pro kněze, oni dva a třetí kněz, farář z Gera Lario, známý v okolí svou láskou k Panně Marii, don Luigi Bianchi. Toto trio se začalo taktó scházet, aby se modlili, a přímo dali název svému sdružení *Kněžská mariánská liga*. Tato vstřícnost pomocného biskupa ukazuje, jak Mons. Ferraroni (který potom byl biskupem v Como) v hloubi, aniž by se vyjádřil, věřil od počátku v dobrou víru Dona Stefana, jeho dobré intuici: při krizi tolika kněží bylo jedinou správnou věcí, která se měla udělat: modlit se k Panně Marii a zasvětit se jí.

Volba názvu malého uskupení setrvala krátce, již v únoru roku 1973, sedm měsí-

že povstalo jako odpověď na tolik pochybností, na rozpaky, které zasahovaly Církev, a dopisy končily tímto způsobem: „Spása k nám přijde skrze Marii, nebo nepřijde.“

Pro tentýž časopis také don Luigi Bianchi z Gera Laria vzal pero, aby mluvil o novém *Hnutí*. Jeho slova se nelišila od slov Dona Stefana: „Chce být autentickým bojovníkem, aby neutralizoval stárou a systematickou erozi novopohanství uprostřed křesťanského lidu... Proto v odpovědi na přání Panny Marie a na stále výzvy Svatého otce skupina kněží zamýšlí podporovat iniciativu, dát vznik »Kněžské mariánské lize«..., (aby) aktivně odpověděli závazkem vlastního povolání na poselství z Fatimy chápané jako uskutečnění Božího království v srdcích, s rozkvětem modlitby, pokání a upřímnější věrnosti Církvi.“⁽²⁾ Don Stefano okamžitě vzal toto poslání vážně a již v říjnu 1972 rychle napsal malý plán života, který se měl žít v „Kněžské mariánské lize“:

1) *Příležitost*: Mariánský rok růžence k 30. výročí zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

2) *Členstvo*: Adresováno všem kněžím, vstup volný.

3) *Účel trojí*:

- Nechat znovu rozkvést zbožnost k Panně Marii mezi kněžimi a skrze ně mezi celým křesťanským lidem.

- Uskutečňování poselství z Fatimy.

- Přivést křesťanský lid k obnovené zbožnosti k Marii.

Nečekaný rozvoj

Sotva bylo *Hnutí* započato, mělo úspěch a zcela nečekaný rozvoj, ve který se nedoufalo: žádostí přibývalo každý den. Don Stefano tím byl udivený, protože on vlastně „nic nedělal“. Panna Maria mu ihned řekla, že to bude Ona, kdo bude vybírat a formovat tyto kněze; měla jedinou podmínku: nechat Ji konat. Tudiž Don Stefano byl klidný: „Nikdy bych netušil, že se bude formovat tak mocný zástup. Zástup rozšířený ve všech částech světa a shromážděný nikoliv lidskými propagačními prostředky, ale nadpřirozenou silou, která vyvěrá z ticha, z modlitby, z utrpení, ze stále věrnosti vlastním povinnostem.“

Věrnost vlastním povinnostem: to je úkon, skrze který se naplňuje vlastní poslání, jediná spolupráce, kterou můžeme nabídnout Bohu. V atmosféře sporů, jakou byla atmosféra sedmdesátých let jednak ve společnosti, jednak v Církvi, se takové volání jevílo hned jako vhodné a absolutně nutné.

Panna Maria mu říkala, že její slova nejsou jenom pro něho: „*To, co ti sděluji, ó synu, nepatří tobě, ale je pro všechny moje syny kněze, jež milují přednostní láskou.*“ (29. srpna 1973) Dojde také k tomu, že mu učiní jemnou výtku: „*Proč nezapisuješ všechno, co ode mne slyšíš ve svém srdci? Ří-*

káš mi, že jsou to věci příliš důvěrné a příliš krásné. Ale jednou se musí poznat, jak velice jsem tě milovala.“ (21. srpna 1973)

Žádala, aby byla Matkou, aby pomáhala, podporovala děti, zvláště kněze: „*Zmatky a tolik odpadů v těchto posledních letech téměř vysušily duše těchto mých synů. Tolik potřebují nyní čistou, křišťálovou vodu, aby uhasila jejich velkou žízeň. Já sama jim dám této vody.*“ (18. dubna 1974)

Představení Společnosti na ulici Mercalli si velmi brzy všimli těchto novot v životě Dona Stefana: dopisy, odpovědi, přesuny atd., protože on jim otevřeně sděloval, co dělá. Nic nenamítali. Jak bylo řečeno, každému knězi byla dovolena určitá svoboda iniciativy, stačilo pouze nerušit společný plán Institutu, který žádal evangelizaci tam, kde Pán volal. Pro představené stačilo pouze, aby Don Gobbi pokračoval, co se týkalo vlastního poslání v CSP, ve svých paolinských poutích podle stanoveného kalendáře, a po zbytek času aby vedl svá mariánská shromáždění, aby organizoval setkání pro kněze nového *Hnutí*. V podstatě všichni věděli, že Don Stefano mluvil vždy o Panně Marii, proto to nebyla velká novina. Kdyby si jen představený mohl představit, že ani ne po patnácti letech jich bude v *Hnutí* zapsáno téměř 60 000, kdo ví, co by si býval pomyslel!

*Z knihy Mariadele Tavazzi:
Don Gobbi – Život a dílo.*

Farář celého světa.

*Zakladatel Mariánského
kněžského hnutí. Str. 85–90*

*Z italského originálu Parroco di tutto
il mondo. Biografia di don Stefano Gobbi.*

*Fondatore del Movimento Sacerdotale
Mariano přeložil P. Lubor Dobeš*

*Vydala Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2018*

**Anotaci knihy a informace pro objednávku
naleznete na poslední straně tohoto čísla
Světla.**

Poznámky:

⁽¹⁾ *Madona (Časopis mariánské kultury)*, ročník XXI, č. 2: březen – duben 1973, str. 20–21. Dvuměsíční periodikum Národního mariánského spojení v péči díla Panna Maria Božské Lásky, Řím.

⁽²⁾ *Tamtéž*, str. 18.

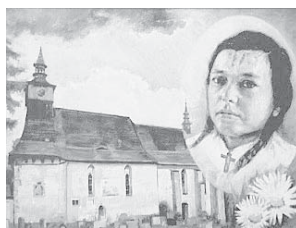
Římskokatolická farnost Klášterec nad Orlicí a Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové srdečně zvou na **SETKÁNÍ PŘÁTEL ANNY BOHUSLAVY TOMANOVÉ dne 9. června 2018 v Klášterci nad Orlicí**. Tématem setkání bude: **Anička a oběť**. Chceme si všimát především Kristovy Oběti na Kalvárii, jež se zpřítomňuje při mši svaté. Ta také inspirovala Aničku k ochotě obětovat se za druhé, za kněze, za děti a mládež i za tolik dalších lidí k jejich spáse, ale i k časnému dobru. Téma oběti spojuje Aničku s osobností kardinála Josefa Berana, jehož ostatky od 21. dubna spočívají v pražské katedrále. Vždyť součástí jeho biskupského hesla byla Nejsvětější Oběť („Eucharistie a práce“). A stejně jako u Aničky byl jeho život naplněn obětí.

Hlavní hosté setkání: P. ThLic. Peter Mášik, farář – Bratislava, a P. Luis Eduardo Rodriguez, farář – Caracas, Venezuela.

Program setkání: 10.00 hod. – mše svatá ve starobylém kláštereckém kostele Nejsvětější Trojice. **Dále:** pobožnost u hrobu Anny B. Tomanové • společné občerstvení v místní sokolovně • katecheze • svědectví o přimluvách Aničky • informace ze Sdružení • svátostné požehnání • **asi v 16.00 hod. mše svatá** v mimořádné formě římského ritu. Předpokládaný konec setkání je v 17.00 hod.

Přijďte podpořit ve spojení s Aničkou své duchovní úsilí i obnovu našeho národa a církve a prožít, že „obec věřících má jedno srdce a jednu duši v Bohu“!

Zájemci o zajištění dopravy od vlaku či linkového autobusu (Žamberk, Letohrad, příp. Ústí nad Orlicí) a zpět se mohou obrátit na pana Jaroslava Kubička na tel. 732 662 893. Poutní autobus z Prahy organizuje paní Blanka Polívková, tel. 728 037 007.

Památka Panny Marie, Matky církve

Z rozhodnutí papeže Františka se do letošního roku o svatodušním pondělí (letos 21. května) zavádí v celé katolické církvi závazná památka Panny Marie, Matky církve.

V komentáři k příslušnému dekretu Kongregace pro bohoslužbu a svátosti ze dne 11. února 2018 se uvádí, že motiv slavení je stručně popsán v samotném dekretu, který připomíná, jak liturgická úcta k Marii vyzrála v důsledku lepšího chápání její přítomnosti „v tajemství Krista a církve“, jak je vysvětleno v 8. kapitole konstituce *Lumen gentium* II. vatikánského koncilu.

Blahoslavený Pavel VI. proto chtěl po zralé úvaze při promulgaci této koncilní konstituce 21. listopadu 1964 přiznat Marii titul „Matka církve“. Myšlení křesťanského lidu pěstovalo během dvou tisíciletí historie různými způsoby synovské pouto, které Kristovy učedníky úzce spojuje s jeho blahoslavenou Matkou. Výslovně toto pouto dosvědčuje Jan Evangelista, když podává zprávu o tom, jakou závěť zanechal Ježíš umírající na kříži (srov. Jan 19,26n). Poté, co svěřil svou Matku učedníkům a učedníky Matce, umírající Ježíš „věděl, že už je všechno dokonáno“, a „odevzdal ducha“ za život církve, svého mystického těla: „z boku Krista, zesnulého na kříži“ skutečně „vzešlo obdivuhodné tajemství [svátost] celé církve“ (*Sacro-sanctum Concilium* 5).

Voda a krev, které vyšly z Kristova srdce na kříži jako znamení úplnosti jeho výkupné oběti, nadále svátostným způsobem dávají život církvi ve křtu a Eucharistii. V tomto podivuhodném společenství mezi Vykupitelem a vykoupenými, které je zapotřebí stále živit, má blahoslavená Panna Maria plnit své mateřské poslání. Na to upomíná evangelní perikopa Jan 19,25–34, která je určena pro mši nové památky a která už byla určena spolu se čteními z Gn 3 a Sk 1 k votivní mši „de sancta Maria Ecclesiae Matre“ [o Panně Marii, Matce církve], schválené Kongregací pro bohoslužbu v roce 1973 s výhledem na nadcházející Svátý rok smíření 1975 (srov. *Notitiae*, 1973, [sv. 9, č. 11] s. 382n).

Liturgická připomínka Mariina mateřského vztahu k církvi tak už našla své místo ve votivních mších *Missale Romanum* [Římského misálu] v *editio altera* v roce 1975. Poté, za pontifikátu svatého Jana Pavla II., bylo biskupským konferencím umožněno zařadit titul „Matka církve“ do loretánských litaní (*Notitiae*, 1980, [sv. 16, č. 4] s. 159); a u příležitosti mariánského roku vydala Kongregace pro bohoslužbu v *Collectio missarum de Beata Maria Virgine* [Sbirka mši o Panně

Marii] mešní formuláře pro votivní mše pod titulem „Obraz a Matka církve“. Během let bylo také schváleno zařazení oslavy „Matky církve“ do partikulárních kalendářů některých zemí, například Polska a Argentiny, a to na pondělí po slavnosti Sestání Ducha Svátého.

Když papež František zvážil význam tajemství duchovního mateřství Panny Marie, která od doby očekávání Ducha o Letnicích (srov. Sk 1,14) nikdy nepřestala mateřsky pečovat o církev putující v čase, rozhodl, že památka Panny Marie, Matky církve, bude v pondělí po slavnosti Sestání Ducha Svátého závazná pro celou církev římského obřadu.

Spojitosť mezi vitalitou církve o Letnicích a Mariinou mateřskou péčí o ni je zřejmá.

Rozšíření této oslavy na celou církev má připomenout všem Kristovým učedníkům, že chceme-li růst a být naplněni Boží láskou, je nutné, aby byl náš život pevně zakořeněn ve třech skutečnostech: v kříži, oběti a Panně Marii. To jsou tři tajemství, která dal Bůh světu, aby utvářel, zúrodňoval a posvěcoval náš vnitřní život a vedl nás za Ježíšem Kristem.

Podle www.liturgie.cz
(Redakčně upraveno)

Svatý stolec odsoudil užití automatických bojových robotů ve válce

Užití automatických smrtících zbraní – takzvaných bojových robotů –, které zasahují na základě předem naprogramovaných algoritmů, a nejsou tudíž kontrolovány člověkem, jako například drony, vnese do vedení války ještě větší nelidskost, prohlásil v OSN stálý pozorovatel Svatého stolce. Arcibiskup Ivan Jurkovič dodal, že jakákoli technologie, pokud má být přijatelná, musí důsledně ctít pojetí člověka, které je základem zákona i etiky. Vatikánský diplomat vystoupil na diskusi vládních odborníků v oblasti smrtících autonomních zbraňových systémů (LAWS – Lethal Autonomous Weapon Systems).

„Je nutné pečlivě zvážit každý ozbrojený zásah a přezkoumat jeho oprávněnost, zákonnost a shodu s předpokládaným cílem, který má být rovněž eticky a právně legitimní,“ pokračoval Mons. Jurkovič a upřesnil, že „toto zvažování, které je stále složitější, nemůže být svěřeno strojům, které se před nutností morální volby mezi životem a smrtí jeví jako neúčinné.“

Delegace Svatého stolce požádala, aby se diskuse o právním konsenzu a etickém základu v otázce smrtících autonomních zbraňových systémů soustředila na princip „antropologické nerozporuplnosti“. Je protimluvem, hovořili-li se o „robotiza-

ci“ či „dehumanizaci“ války. Automatická zbraň se nemůže stát morálně odpovědným subjektem, protože není schopna podstoupit eticky všestrannější rozhodnutí, než jsou ta, která byla zanesena ve chvíli jejího naprogramování, jako kupříkladu volbu, zda zasáhnout civilní cíle za účelem vojenského úspěchu. Arcibiskup Jurkovič v ženevském sídle OSN zdůraznil, že pokud svěříme válku strojům, znamená to nedostatek důvěry v člověka a jeho schopnost dospět k míru a odzbrojení prostřednictvím dialogu a spolupráce.

www.radiovaticana.cz, 11. 4. 2018

Pondělí 21. 5. 2018

6:05 Klapka s ... (105. díl): Michal Mačička **7:30** Exit 316 MISE: Blízká setkání lidského druhu **7:50** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (43. díl): Tlště - Velká Fatra **9:35** Jak potkávat svět (60. díl): S Josefem Vejvodou **10:55** Marina **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Před branami křesťanského království **13:20** Kapky na Mohelnickém dostavníku 2016 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Stanislav Lekavý (2. díl) **15:30** V souvislostech (230. díl) **15:55** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa - Udělejte všechno, co vám řekne **16:50** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **17:10** Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky **18:00** Vezmi a čti: Květen 2018 [P] **18:15** Ars Vaticana (17. díl) **18:30** Desatero pro děti - Čtvrté přikázání: Čti svého otce i matku **18:40** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža **18:45** UNITED Report (5. díl): Odvaha **19:10** Kněz zpívající reggae - Jamajka **19:30** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň [P] **20:00** Dům nejen ze skla (26. díl) [L] **21:05** Víra do kapsy **21:20** ARTBITR - Kulturní magazín (57. díl): O Wimů Wendersovi **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Energie v rukou **23:25** Kulatý stůl: Osudový rok 1618 **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 22. 5. 2018

6:05 Pod lampou **8:05** Stíny na kolébce - Afrika **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech (230. díl) [P] **9:45** Muzikanti, hrajte **10:15** Noční univerzita: Energie v rukou **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [P] **12:50** Ars Vaticana (17. díl) **13:05** Můj Bůh a Walter: Církev **13:20** BET LECHEM - vnitřní domov (45. díl): Adolf Trachta **13:40** V pohorách po horách (43. díl): Tlště - Velká Fatra **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého **15:35** Kulatý stůl: Osudový rok 1618 **17:05** Muzikál GEDEON **18:00** Noeland (37. díl) **18:30** Desatero pro děti - Páté přikázání: Nezbiješ - Buď dobrý **18:40** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža **18:45** Hermie a Ihářka Flo **19:10** Česká věda **19:30** Zpravodajské Noeviny (959. díl): 22. 5. 2018 [P] **20:00** Missio magazín: Květen 2018 [P] **21:00** Hovory z Rekovic: Kamil Mrva [P] **21:15** Řeckokatolický magazín (157. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** P. Vojtěch Kodet - Tajemství Božího království: Podobenství o pokladu, perle, síti a hospodáři (Mt 13,44-52) **22:40** Terra Santa news (294. díl): 16. 5. 2018 **23:05** Outdoor Films s Milanem Jánem (68. díl): Tajgy a tundry severovýchodní Sibíře **0:40** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková - moderátorka **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 23. 5. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (959. díl): 22. 5. 2018 **6:25** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa - Udělejte všechno, co vám řekne **7:20** Mikrorregion Třemšín (6. díl) **7:30** Vezmi a čti: Květen 2018 **7:45** Cvrlikání (60. díl): Mike Fojtík a přátelé **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana (17. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Nárožní kámen **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Naše děti: Rožnovské slavnosti 2017 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Anděla Bílková (1. díl) **15:10** Exit 316 MISE: Blízká setkání lidského druhu **15:35** Zpravodajské Noeviny (959. díl): 22. 5. 2018 **16:00** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **16:20** Dům nejen ze skla (26. díl) **17:25** Můj Bůh a Walter: Vatikán [P] **17:40** ARTBITR - Kulturní magazín (57. díl): O Wimů Wendersovi **18:00** Naše milo-

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

[Podrobnosti na www.tvnoe.cz](http://www.tvnoe.cz)

srdná Paní, Matka kubánského lidu **18:30** Desatero pro děti - Šesté přikázání: Vždy jednej čistě - Nesemilníš **18:40** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža **18:50** UNITED Report (5. díl): Odvaha **19:15** Soňa **19:30** Terra Santa news (295. díl): 23. 5. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (12. díl): Miroslav Herold - jezuita **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Daniel Ange - Co je v troskách, bude vystavěno **23:25** Generální audience Svatého otce [P] **23:50** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:15** Večer chval: Povýzacy **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 24. 5. 2018

6:05 Terra Santa news (295. díl): 23. 5. 2018 **6:25** Vezmi a čti: Květen 2018 **6:40** Muzikál GEDEON **7:35** Hovory z Rekovic: Kamil Mrva **7:50** Století Andělky **8:10** V pohorách po horách (43. díl): Tlště - Velká Fatra **8:20** P. Vojtěch Kodet - Tajemství Božího království: Podobenství o pokladu, perle, síti a hospodáři (Mt 13,44-52) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **10:00** Kulatý stůl: Osudový rok 1618 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 1. díl **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Řád menších bratří - františkáni **15:35** Muzikanti, hrajte **16:10** Zpravodajské Noeviny (959. díl): 22. 5. 2018 **16:35** Řeckokatolický magazín (157. díl) **16:50** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková - moderátorka **17:45** Ars Vaticana (20. díl) **18:00** Hermie a Ihářka Flo **18:25** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža **18:30** Desatero pro děti - Sedmé přikázání: Buď poctivý - Nepokradeš **18:40** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **19:00** Večeře u Slováků: Slavnost Nejsvětější Trojice [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (960. díl): 24. 5. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (24. díl) [L] **21:05** Historie sklářství v Karolince **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (960. díl): 24. 5. 2018 **0:30** Radost - Sestra Lucia **0:45** Můj Bůh a Walter: Vatikán **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 25. 5. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (960. díl): 24. 5. 2018 **6:25** Klapka s ... (88. díl): Arnoštem Lukešem **7:25** ARTBITR - Kulturní magazín (57. díl): O Wimů Wendersovi **7:35** Noční univerzita: P. Daniel Ange - Co je v troskách, bude vystavěno **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **9:40** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **10:05** Dům nejen ze skla (26. díl) **11:05** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (20. díl) **13:00** Vezmi a čti: Květen 2018 **13:15** V pohorách po horách (43. díl): Tlště - Velká Fatra **13:25** Léta letí k andělům (12. díl): Miroslav Herold - jezuita **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita

mundi: Anděla Bílková (2. díl) **15:10** Dobrý muž ze Saratova **15:45** Biblická studna **16:50** Missio magazín: Květen 2018 **18:00** Zpravodajské Noeviny (960. díl): 24. 5. 2018 **18:25** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža **18:30** Desatero pro děti - Osmé přikázání: Buď pravdivý - Nelži **18:45** Můj Bůh a Walter: Vatikán **19:00** Česká věda **19:20** Kapky na Mohelnickém dostavníku 2016 **20:00** Noemova pošta: Květen 2018 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: Slavnost Nejsvětější Trojice **22:35** Adopce nablízko **23:40** Až na konec světa **0:40** Chytil vlnu **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 26. 5. 2018

6:05 Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **6:25** Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek **7:25** Vezmi a čti: Květen 2018 **7:40** Můj Bůh a Walter: Vatikán **8:00** Noeland (37. díl) **8:30** Hermie a Ihářka Flo **8:55** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža **9:05** Exit 316 MISE: Blízká setkání lidského druhu **9:25** UNITED 2017: Hlavní program **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Zpravodajské Noeviny (960. díl): 24. 5. 2018 **14:30** Hovory z Rekovic: Kamil Mrva **14:50** Večeře u Slováků: Slavnost Nejsvětější Trojice **15:15** Terra Santa news (295. díl): 23. 5. 2018 **15:45** Jak potkávat svět (60. díl): S Josefem Vejvodou **17:05** Skleněná múza **17:20** MFF Strážnice 2016: Procházka Strážnickým parkem [P] **18:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (26. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža **18:30** Desatero pro děti - Osmé přikázání: Buď pravdivý - Nelži **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (3. díl): Střídání času [P] **19:30** V souvislostech (231. díl) [P] **20:00** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (69. díl) [P] **21:35** Bazilika s tajemným světlem (1. díl) **21:50** ARTBITR - Kulturní magazín (57. díl): O Wimů Wendersovi **22:10** V pohorách po horách (44. díl): Boubín - Šumava [P] **22:20** Kapky na Mohelnickém dostavníku 2016 **22:55** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa - Udělejte všechno, co vám řekne **23:45** Řeckokatolický magazín (157. díl) **0:05** Buon giorno s Františkem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 27. 5. 2018

6:05 Ars Vaticana (20. díl) **6:15** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **7:20** Královna a Matka Chorvatů **8:10** Vezmi a čti: Květen 2018 **8:25** U VÁS aneb Festivalové kukátko (24. díl) **9:30** Večeře u Slováků: Slavnost Nejsvětější Trojice **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Řeckokatolický magazín (157. díl) **11:30** Hovory z Rekovic: Kamil Mrva **11:45** ARTBITR - Kulturní magazín (57. díl): O Wimů Wendersovi **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (231. díl) **12:40** Světlo pro Evropu (3. díl): Střídání času **12:50** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (69. díl) **14:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **15:05** Noční univerzita: P. Daniel Ange - Co je v troskách, bude vystavěno **16:20** Bazilika s tajemným světlem (1. díl) **16:45** Muzikanti, hrajte **17:15** P. Vojtěch Kodet - Tajemství Božího království: Podobenství o dělnících na vinici (Mt 20,1-16) [P] **17:55** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbř **18:00** Noeland (39. díl) **18:30** Hermie a ustrašený pavouk **19:00** UNITED Report (5. díl): Odvaha **19:25** Exit 316 MISE: Odpuštěný, vypuštěný [P] **20:00** Mčení, modlitba, pokání **21:00** Dejte nám křídla (3/5) [P] **22:00** V souvislostech (231. díl) **22:20** Missio magazín: Květen 2018 **23:25** Ars Vaticana (20. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 21. 5. o 10:30 hod.: Svätá omša z Jasova

Priamy prenos z opátkeho chrámu Rádu premonštrátov pri príležitosti odovzdávania relikvie bl. Karola Habsburgského.

Utorok 22. 5. o 21:45 hod.: Na území Boha (dokument)

Začiatkom roka 2011 prerastli nepokoje v africkom Pobreží Slonoviny do občianskej vojny. Pallotínska misia v mestskej štvrti Abidžanu – Yopouhona sa ocitá v ohnisku najťažších bojov. Keď vypukla panika, na misii sa ukrylo 4000 vystrašených utečencov. Misiónár Zbigniew Klos tieto dramatické chvíle dokumentuje svojou malou turistickou kamerou.

Streda 23. 5. o 17:00 hod.: EkoKlbko (O spoločenstve)

Katka ostala na misiách. Otec Marián má svoje kňazské povinnosti. A Klbko? Neochotne schádza z povaly a začína sa kamarátiť s gazdinou Vierkou. Vďaka nej a jednej zatúlanej včielke sa presvedčí, že na svete nikto a nikdy nie je sám.

Štvrtok 24. 5. o 16:00 hod.:
Večera u Slováka (Najsvätejšej Trojice)

Diskusná relácia nad nedeľným evanjeliom.

Piatok 25. 5. o 17:30 hod.:
Ostrov mníchov (dokument)

Kláštor Sion v Holandsku voľakedy obývalo 120 mníchov. Keď ich v roku 2013 zostalo len osem, začali premýšľať o sťahovaní a o novom začiatku na severe Holandska na ostrove Schiermonnikoog. Odšťahovať sa však nie je také jednoduché. Títo muži modlitby bojovali s vnútorným nepokojom a pochybnosťami. Museli si odpovedať na otázku: prečo sú vlastne tu?

Sobota 26. 5. o 20:30 hod.:
Dávid 1/2 (film)

Životný príbeh izraelského kráľa Dávida, ktorý je v Biblii vpísaný do dvoch Samuelových kníh, bol bohatý na zvraty a dramatické udalosti. Ako mladý pastier bol Dávid pomazaný a Bohom vybraný, aby sa stal kráľom v Jeruzaleme miesto kráľa Saula, ktorý Boha sklamal.

Nedeľa 20. 5. o 21:00 hod.:
Quo vadis s Maxom Kašparům

Známy český psychiater, spisovateľ, gréckokatolícky kňaz Max Kašparů a jeho praktické rady na ceste viery.

Lipový kríž – Spoločnosť pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Romana Cardala, Ph.D., s názvem**

FILOSOFICKÉ ZÁKLADY POLITICKÉHO ŽIVOTA ANEB JAKÁ FILOSOFIE, TAKOVÁ POLITIKA,

ktará se bude konat **v úterý 5. června 2018 v 18 hodin** v sále 319, 3. patro,

Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu bude další přednáška první úterý v říjnu tamtéž.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
19. – 26. KVĚTNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 5.		PO 21. 5.		ÚT 22. 5.		ST 23. 5.		ČT 24. 5.		PÁ 25. 5.		SO 26. 5.			
Antifona	679	764	1653	1870	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1722	1941		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	679	764	1653	1870	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1723	1941		
Antifony	680	765	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	813	914	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	680	765	1654	1871	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1724	1942		
Antifona k Zach. kantiku	680	765	1655	1872	1065	1186	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1724	1943		
Prosby	680	765	1655	1872	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1724	1943		
Závěrečná modlitba	681	766	1656	1873	1065	1536	1080	1202	1096	1219	1373	1537	1375	1539		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	681	766	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	682	767	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	683	769	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	684	769	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 19. 5.															
Hymnus	641	721	641	721	1660	1877	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	742	837
Antifony	676	760	685	770	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	743	838
Žalmy	676	760	685	770	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	743	838
Kr. čtení a zpěv	678	762	686	772	1663	1880	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	745	840
Ant. ke kant. P. M.	678	762	687	773	1664	1881	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	745	841
Prosby	678	763	687	773	1664	1881	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	745	841
Záv. modlitba	679	763	681	766	1656	1873	1075	1536	1090	1213	1106	1230	1373	1537	749	844
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Nedeľa 20. 5. – slavnosť Soslání
Ducha Svätého

1. čt.: Sk 2,1-11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc-30.31+34

 Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země!*)

 Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 12,3b-7.12-13

nebo Gal 5,16-25

Ev.: Jan 20,19-23

nebo Jan 15,26-27; 16,12-15

Pondělí 21. 5. – památka Panny
Marie, Matky církve
(v brněnském diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Gn 3,9-15.20

nebo Sk 1,12-14

Ž 87(86),2.3+5.6-7

 Odp.: 3 (*Slavné věci se o tobě*
vypravují, město Boží!)

Ev.: Jan 19,25-34

Úterý 22. 5. – nezávazná památka
sv. Rity z Cascie

1. čt.: Jak 4,1-10

Ž 55(54),7-8.9-10a.10b-11a.23

 Odp.: 23a (*Svou starost hod na*
Hospodina, a on tě zachová.)

Ev.: Mk 9,30-37

Streda 23. 5. – ferie

1. čt.: Jak 4,13-17

Ž 49(48),2-3.6-7.8-10.11

 Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí*
in duchu, neboť jejich je nebeské
království.)

Ev.: Mk 9,38-40

Čtvrtek 24. 5. – svátek Ježíše
Krista, nejvyššího a věčného kněze

1. čt.: Jer 31,31-34

nebo Žid 10,11-18

Ž 110 (109),1.2.3

 Odp.: 4b (*Ty jsi kněz navěky podle*
řádu Melchizedecheva!)

Ev.: Mk 14,22-25

Pátek 25. 5. – nezávazná památka
sv. Bedy Ctihodného
nebo sv. Řehoře VII.
nebo sv. Marie Magdalény de'Pazzi

1. čt.: Jak 5,9-12

Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.11-12

 Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný*
a milostivý.)

Ev.: Mk 10,1-12

Sobota 26. 5. – památka sv. Filipa
Neriho

1. čt.: Jak 5,13-20

Ž 141(140),1-2.3+8

 Odp.: 2a (*Má modlitba, Pane,*
at' je před tebou jako kadidlo.)

Ev.: Mk 10,13-16

ŽIVOT A DÍLO ZAKLADATELE MKH

**DON GOBBI - ŽIVOT A DÍLO • FARÁŘ
CELÉHO SVĚTA • ZAKLADATEL
MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO HNUTÍ**
*Mariadele Tavazzi • Z italštiny přeložil P. Lubor
Dobeš • Předmluva kardinál Ivan Dias • Úvod
Otec Serafino Tognetti*

První životopis zakladatele Mariánského kněžského hnutí (MKH), italského kněze Dona Stefana Gobbiho (1930–2011). Autorka předkládá portrét obyčejného člověka s mimořádnou vírou a hlubokou mariánskou úctou intenzivně prožívanou od dětství. Zdá se nemožným, že si Panna Maria zvolila tak „malou“, horkokrevnou i pokornou osobu pro tak grandiózní dílo, které se rozšířilo bez nějakého lidského úsilí do celého světa. Posláním Dona

Gobbiho bylo čist poselství Fatimy v promluvách Panny Marie v srdci (lokuce) a účinně je uvádět v život v katolické církvi. „Časy předpovězené Pannou Marií jsou tyto,“ tvrdil rozhodně. A apoštolové těchto časů, kteří mají uvést lidstvo k triumfu Neposkvrněného Srdce předpovězenému ve Fatimě, jsou kněží oddaní Panně Marii, kteří se jí zasvěcují; kněží s růžencem v ruce, s dětským srdcem a s vyzkoušenou vírou, ale i společenství laiků. Kniha obsahuje i homilie ve Fatimě, dopisy a svědectví, obrazovou přílohu, základní informace o vzniku a rozvoji MKH a úkony zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, životní osudy a přehled cest ve službě MKH i stručnou chronologii života Dona Gobbiho.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 224 stran + 20 stran barevné obrazové přílohy, 269 Kč

Při objednání na objednávkovém listě

vložené nabídky knih MCM s. r. o. je cena 200 Kč.

OSOBNOSTI BIBLE

ESTER • SKRYTÝ BŮH A STATEČNÁ ŽIDOVSKÁ DÍVKU
Petr Chalupa • Redakce Jáchym Šenkyřík a Pavel Nápravník
*• Lektorovali prof. ThDr. Martin Prudký a ThLic. Stanislav
Pacner, Th.D. • Editoři Petr Chalupa, Martin Prudký a Petr Sláma*

V knize Ester jsou důmyslně propojeny dva hlavní děje: Prvním z nich je vyprávění o zapuzení královny Vašti a Esterině vzestupu, druhým vyprávění o vzestupu a pádu Hamana, kterému odpovídá ponížení a vzestup Mordechaje. Ohrožení existence je společným motivem obou dějů, které se navzájem doplňují. Kniha Ester názorně ukazuje, jak se může představitel důsledného monoteismu dostat do konfliktu s totalitním státem a jak riskantní může být statečné vystoupení proti člověku, který zneužívá svěřenou moc.

*Centrum biblických studií AV ČR a UK v Praze
ve spolupráci s Českou biblickou společností
Váz., 152x225 mm, 198 stran, 198 Kč*

ÁMOS • KDYŽ BŮH MUSÍ ŘVÁT JAKO LEV

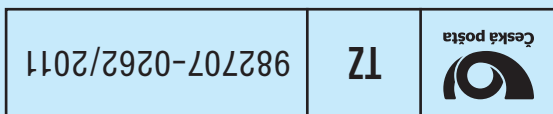
*Adam Mackerle • Redakce Jáchym Šenkyřík a Pavel Nápravník •
Lektorovali prof. ThDr. Martin Prudký a doc. Filip Čapek, Th.D.*
• Editoři Petr Chalupa, Martin Prudký a Petr Sláma

Ámos, považovaný za nejstaršího z písařích starozákonních proroků, na dvou místech přirovnává Boha ke řvoucímu lvu. Připomíná čtenáři, že Boha si nelze ochočit – a když jeho lid neposlouchá a řítí se do zkázy, musí řvát jako lev, hlasitě a nebezpečně, a případně jako lev i trhat. V jeho řevu zaznívá mnoho vzájemně propojených témat: sociální nespravedlnost, zneužívání náboženství, důsledky lidského jednání a kolektivní odpovědnost, zjevení a přirozená etika, vztah člověka a přírody, Boží trpělivost a mnoho dalších. V tomto smyslu je kniha Ámos hutným teologickým textem zasluhujícím zvláštní pozornost.

*Centrum biblických studií AV ČR a UK v Praze
ve spolupráci s Českou biblickou společností
Váz., 152x225 mm, 286 stran, 248 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, spolku. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz; registrace: zveřejnění: 3335-OPC z dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.